

allerede i dette Møde kunde oplyse, at han paa Foranledning af denne Tale øjeblikkelig havde sat sig i Bevægelse og henvendt sig til det konservative Folkeparti for at faa stoppet den videre Udfoldelse af denne Talelyst. Efter at have refereret dette Møde og kritiseret, at en Bankbestyrelse vover at gøre et Forsøg paa saaledes at lukke Munden paa Rigsdagsmændene, har jeg sagt, at Henvendelsen til det konservative Parti lykkedes. Dette gør det ærede Medlem til uvederhæftig Tale, dette betegner han som værende at kaste Smuds paa et Parti og som Mistænkeliggørelse af hele Rigsdagen; det manglede ikke paa Højde i det ærede Medlems Foredrag. Og hvormed bevises saa Lovligheden af disse stærke Ord fra det ærede Medlems Side? De søges bevist ved en Henviisning til, at det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, om hvem det hele drejede sig, ogsaa har haft Ordet her i Tinget efter den 26. Oktober 1921, da denne Forhandling i Landmandsbanken fandt Sted. Det er selvfølgelig ikke ukendt for nogen, at det ærede Medlem havde haft Ordet; efter Angrebet paa Landmandsbanken fulgte jo den Række Udtalelser, Ministertaler, som man havde planlagt i Landmandsbankens Bestyrelse, hvor man sad og aftalte, hvem af Ministrene man skulde søge at faa til at tale, og hvad der skulde siges ved den Lejlighed. Da dette havde fundet Sted, da disse Taler var holdt, saa maatte selvfølgelig af rene Velanstændighedshensyn om ikke andet det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller ogsaa fremsætte nogle Bemærkninger, en kort Tale, som holdtes den 18. November 1921, den findes i Folketingstidende Spalte 2181—87. Men denne Tale er virkelig ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel syntes at mene, en Fortsættelse af Angrebene. Som alle ved, kom der heller ikke ud over disse Par Ord ved den paagældende Lejlighed mere frem om Sagen, før Sammenbrudet nødvendiggjorde, at der blev talt derom. Det er meget muligt, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller ikke ændrede sin Opfattelse, og derom har jeg aldeles ikke udtalt mig, men denne Tale, som det ærede Medlem tillægger saa stor Vigtighed, er en sædvanlig Tagen til Efterretning af de Udtalelser, der er faldet fra Ministerbanken, og paa Spalte 2186 hedder det endogsaa: „Jeg vil ikke sigte nogen som helst, det skal man være varsom med efter Handelsministerens Udtalelser“. Jeg gad nok vide, hvad det

skulde være for en Art Angreb, der indeholder den Slags Halen i Land, som denne Tale er Udtryk for. Det kan man, som det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, faa konstateret ved at slaa op i Rigsdagstidende i Reolen derhenne, der vil man finde denne Udtalelse. Denne Tale, som det ærede Medlem Hr. Pürschel altsaa har søgt at slaa op som en Angrebstale, er hverken Angreb eller Afsløring, Afsløringerne ophørte, da Landmandsbanken greb ind overfor den Tale, som det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller havde holdt her den 26. Oktober 1921, og Angrebene fra den Side kom ikke, før Landmandsbankens Sammenbrud nødvendiggjorde, at man fra alle Sider talte om denne Sag. Det, jeg ved denne Omtale af Referatet af 26. Oktober har villet, var imidlertid i Hovedsagen det at paapege, til hvilke Urimeligheder man i Landmandsbanken drev sin Virksomhed, naar man endog mente at kunne sætte sig op som Dommer over Udtalelser i Rigsdagen og vovede at gøre blot Forsøg paa at faa Rigsdagspartierne til at lukke Munden paa deres Medlemmer. Uanset, om det var lykkedes eller ikke lykkedes, var dette en i høj Grad forkastelig Adfærd, som det ærede Medlem Hr. Pürschel havde Grund til ogsaa at misbillige. Og langt mere interessant end at faa at vide, at der virkelig er sagt nogle intetsigende Bemærkninger den 18. November 1921, vilde det jo dog have været, om det ærede Medlem havde oplyst os om, hvorvidt han delte denne min Opfattelse, hvorvidt han syntes, det var passende, at Landmandsbankbestyrelsens Formand, Admiral Richelieu, gik til det konservative Folkeparti og søgte at paavirke dette til at give Afkald paa en videre Kritik af Landmandsbanken. Noget saadant havde været langt rimeligere end denne ophidsede overlegne Tale i Anledning af de Bemærkninger, jeg har fremsat. Jeg kan heller ikke paa dette Punkt tjene det ærede Medlem i at tage noget som helst tilbage af eller gøre Undskyldning for, hvad jeg har sagt. Det ærede Medlem kan lade det staa som det, det er, at Angrebet den 26. Oktober 1921 ikke fulgtes af nogen Fortsættelse af den Kampagne, som det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller ved den Lejlighed havde indledet.

Første Næstformand (H. P. Hansen):
Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde afholdes i Morgen, Onsdag den 13. Februar, Kl. 1 med følgende Dagsorden: